

Kertész Eszter

Erdő mellett

Tisztelet Weöres Sándornak

Szép menyasszony hosszú fátyla
ráakadt egy csipkés ágra,
Tizenhárom arasz meg egy ujjnyi,
de szeretnék, rózsám, hozzád bújni.

Tölgyfahordó csapra verve,
fogd a kancsót a kezedbe!
Tizenhárom icce meg egy pint,
osztazzunk meg rajta idekint!

Padlásán van már a széna,
góréban a kukorica,
Tizenhárom mázsa meg egy véka,
veremben a krumpli, sárgarépa.

Magas és mély

Lélek inge szél csipkézte
nyúhetetlen fényselyem,
levegőszín tündérpendely,
gyúrhetetlen lényegem.

Anyag árnyát molyok rágják,
hús kabátja porpuha
barázdából pókfonállal
ráncba húzott álruha.

Mélyben férgek gyülekeznek,
örömtelen fénylenek,
cselédjei föld-időnek
enyészetet nemzenek.

Magasságban kaput tárnak
harsonázó angyalok,
határtalan boltozaton
sugárszárnyuk átragyog.

A többiek

Az idegenre, kinek útja utadat keresztezi, úgy tekints, mint apádra-anyádra vagy gyermekedre: mintha tőle származnál vagy tőled származna. A különbözőségek héjai alatt keresd a hasonlóság magját, figyeld a közöset.

Apádra-anyádra és gyermekedre tanulj úgy tekinteni, mint idegenre: szégyen és büszkeség nélkül, nem a vér adta hasonlóságot figyelve, hanem a mélyebben hullámzó lényeg áramát. Ne fájjon, amit örökségül kaptál vagy adtál, és amit nem tudtál továbbadni, ne sirasd.

Az idegennel, apáddal-anyáddal, gyermekeddel, szomszédoddal, a buszsofőrrel, a sarki hentessel, a pappal és a miniszterrel, ellenségeddel és irigyelt riválisoddal testvérek vagytok, a Határtalan és a véges gyermekei.